

רותי סמרטוטי והכביסה

רותי סמרטוטי ידעה בדיוק איך קרה הדבר

והעין הנותרת שלה נצצת. היא נזכרה שבבוקר צילה הייתה מרוגזת כאשר נכנסה לחדר הבובות כדי להוריד להן את כותונות הלילה וללביש אותן. רותי סמרטוטי חשבה "אולי היא קמה מהמיטה ברגל שמאל!" כי צילה התלוננה בפני כל בובה כשהלבישה אותה. וכשהגיע תורה של רותי סמרטוטי היא הייתה מרוגזת עוד יותר, כי שרטה לה אצבע

"וי, דינה, איך יכולת!"
אמא ניגשה לחלון וראתה שצילה רצה אל דינה ולוקחת משהו מידה, ואחר כך שמה את ראשה על הזרוע ובוכה.
"מה קרה, יקירתי?" שאלה אמא כשהיא יוצאת מהבית וכורעת ברך ליד הדמות הקטנה, המתייפחת.
צילה הושיטה לה את רותי סמרטוטי. אך איזה רותי סמרטוטי! כל כך מצחיקה!
אמא חייכה למרות שרצתה להשתתף בצער של בתה, כי רותי סמרטוטי נראתה מצחיקה באמת!

דינה גלגלה את עיניה הגדולות במבוכה, כי צילה חטפה את רותי סמרטוטי מידה עם צעקה "דינה! איך יכולת!" דינה לא יכלה להבין מה קרה כי היא אהבה מאוד את צילה. רותי סמרטוטי לא הייתה נבוכה כלל, ולמרות שהרגישה שמראה שלה מצחיק מאוד החיוך לא מש מפניה.

בזמן שהלבישה את הבובה הצרפתייה.
לכן, כשצילה שמעה שילדה שכנה קוראת לה,
היא רצה מחדר הבובות וזרקה את רותי
סמרטוטי בריצתה.

במקרה רותי סמרטוטי נפלה לתוך סל
הכביסה ושכבה שם מכורבלת. כעבור דקות
אחדות דינה

נכנסה עם הרבה
בגדים וזרקה
אותם על רותי
סמרטוטי. אחר
כך הביאה את
סל הכביסה
מאחורי הבית,
שם איפה
שכיבסה, שמה
את כל הבגדים
לתוך הדוד
ושפכה עליהם
מים. הדוד עמד
על התנור חם.

כשהמים התחילו להתחמם רותי סמרטוטי
השתחררה מהבגדים שבדוד וטיפסה למעלה
כדי להציץ החוצה. הכל היה עטוף באדים
והיא לא יכלה לראות כלום. לכן גם דינה לא
יכלה לראות את רותי סמרטוטי.

בידית של מטאטא בחשה דינה את הבגדים
שבתוך הדוד, וגם רותי סמרטוטי התגלגלה
עם כל יתר הבגדים עד שהכל רתח היטב.
אחר כך דינה הוציאה אחד-אחד את הבגדים
מהדוד ושפשפה אותם היטב, עד שהגיעה
בסוף לרותי סמרטוטי.

דינה לא ידעה שצילה זרקה את רותי
סמרטוטי לתוך סל הכביסה רק במקרה ולכן
סבנה את רותי סמרטוטי היטב ושפשפה
אותה היטב על קרש הכביסה. שני כפתורים
מבגדיה של רותי סמרטוטי נקרעו ועין-כפתור
אחד השתחררה, כאשר דינה נתנה את
השפשוף האחרון לפניה.

ואז דינה שמה את רותי סמרטוטי במעגלה
וסבבה את הידית. היה קשה מאוד להעביר
את רותי סמרטוטי דרך המעגלה, אבל דינה

הייתה חזקה. וכמובן רותי סמרטוטי יצאה

משם שטוחה כמו לביבה.

בדיוק אז צילה חזרה וראתה את רותי סמרטוטי. "דינה! איך יכולת!" התייפחה צילה כשחטפה את רותי סמרטוטי השטוחה מידי דינה המופתעת. אמא ליטפה את ראשה של צילה וזו הפסיקה לבכות. אבל כשדינה הסבירה שהרגישה ברותי סמרטוטי רק אחרי שהוציאה את הבגדים מהדוד, צילה התחילה לבכות שוב.

"זו אשמתי" בכתה "עכשיו אני זוכרת שזרקתי את רותי סמרטוטי כאשר יצאתי מחדר הבובות, והיא כנראה נפלה לסל הכביסה! יקירתי! יקירתי!" והיא חיבקה חזק את רותי סמרטוטי.

אמא לא אמרה לצילה שהיא התנהגה לא יפה, כי הבינה שהיא מצטערת מאוד. לעומת זאת היא חיבקה אותה ואמרה "אבל תראי

איך רותי סמרטוטי מקבלת זאת. היא לא נראית אומללה."

וכשצילה הביטה על רותי סמרטוטי השטוחה ועל פניה עם חיוך מצוייר על עליהם, מוכרחה הייתה לצחוק. וגם אמא ודינה צחקו כי חיוכה של רותי סמרטוטי היה רחב פי שניים מאשר

קודם.

"רק תני לי לתלות את רותי סמרטוטי על החבל למשך חצי שעה" אמרה דינה "ולא

תכירי אותה כאשר היא תרד משם!" היא תלתה את רותי סמרטוטי על חבל הכביסה ושם היא התנדנדה, הסתובבה ברוח הקלה שנשבה, והקשיבה לקשקוש של בולבולים שעל העץ בגן. מדי פעם דינה ניגשה אליה, טפחה וגלגלה

אותה עד שמילוי צמר הגפן שלה נעשה רך ויבש, וראשה, ידיה ורגליה נעשו שוב יפים ועגולים. ואז לקחה את רותי סמרטוטי הביתה והראתה לצילה ולאמא כמה שהיא עכשיו יפה ונקיה.

צילה לקחה את רותי סמרטוטי לחדר הבובות וסיפרה לכל הבובות מה קרה, וכמה שהיא מצטערת כי הייתה כה מרוגזת כאשר הלבישה אותן. ולמרות שהבובות לא אמרו מילה, הן הביטו על צילה עם אהבה בעיניהן, והיא ישבה בכסא הנדנדה האדום והחזיקה את רותי סמרטוטי חזק בזרועותיה. רותי סמרטוטי הביטה עליה בעין הנותרת שלה קצת בשובבות, ועל פניה היה החיוך הישן של אהבה, מצב רוח טוב ואהבה.